

השְׁלוֹם, וְנִכְנַס לְשֵׁם, וְרָאָה אוֹתוֹ, וְהָרִיחַ רִיחַ בְּשָׂמִים שֶׁל גֵּן עֵדֶן, וְשָׁמַע קוֹל מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרֵת אוֹמְרִים, אָדָם הָרֵאשׁוֹן קָבוּר שָׁם, וְאַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב מוֹכְנִים יֵהְיוּ לְמָקוֹם הַזֶּה. רָאָה הַגֵּר דוֹלֵק, וַיֵּצֵא. מִיַּד הֵיטָה תַּאֲוֹתוֹ עַל הַמָּקוֹם הַזֶּה.

בו, עַד שֶׁבָּא אַבְרָהָם אֲבִינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם וְנִכְנַס לְשֵׁם, וְרָאָה אוֹתוֹ, וְהָרִיחַ רִיחַ בְּשָׂמִים שֶׁל גֵּן עֵדֶן, וְשָׁמַע קוֹל מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרֵת אוֹמְרִים: אָדָם הָרֵאשׁוֹן קָבוּר שָׁם, וְאַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב מוֹכְנִים יֵהְיוּ לְמָקוֹם הַזֶּה. רָאָה הַגֵּר דוֹלֵק - וַיֵּצֵא. מִיַּד הֵיטָה תַּאֲוֹתוֹ עַל הַמָּקוֹם הַזֶּה.

אָמַר רַב הוֹנָא, קוֹדֵם שֶׁבָּא אַבְרָהָם, רַבִּים הָיוּ מְבַקְשִׁים לִיקְבֹּר שָׁם, וּמִלְּאֲכֵי הַשָּׂרֵת הָיוּ שׁוֹמְרִים הַמָּקוֹם, וְרוֹאִים אֵשׁ דּוֹלֶקֶת שָׁם, וְלֹא יָכְלוּ לְכַנוֹס, עַד שֶׁבָּא אַבְרָהָם וְנִכְנַס, וְקָנָה אֶת הַמָּקוֹם.

אָמַר רַב הוֹנָא, קוֹדֵם שֶׁבָּא אַבְרָהָם, רַבִּים הָיוּ מְבַקְשִׁים לִקְבֹּר שָׁם, וּמִלְּאֲכֵי הַשָּׂרֵת הָיוּ שׁוֹמְרִים הַמָּקוֹם, וְרוֹאִים אֵשׁ דּוֹלֶקֶת שָׁם, וְלֹא יָכְלוּ לְכַנוֹס. עַד שֶׁבָּא אַבְרָהָם וְנִכְנַס, וְקָנָה אֶת הַמָּקוֹם.

רַבִּי נַחֲמִיָּה פִּתַּח, (שם ב ח) וַיִּטַּע ה' אֱלֹהִים גֵּן עֵדֶן מִקֶּדֶם וּגו'. כְּשֶׁבָּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אָדָם הָרֵאשׁוֹן, מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּרָאוֹ, וּמַעֲפַר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ נָטַל, וּבָרָא אוֹתוֹ. כִּינּוּן שֶׁבָּרָא אוֹתוֹ, וְעָמַד עַל רַגְלָיו, בָּאוּ כָּל הַבְּרִיּוֹת לְהַשְׁתַּחֲוֹת לוֹ.

רַבִּי נַחֲמִיָּה פִּתַּח, (בראשית ב) וַיִּטַּע ה' אֱלֹהִים גֵּן עֵדֶן מִקֶּדֶם וּגו'. כְּשֶׁבָּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אָדָם הָרֵאשׁוֹן, מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּרָאוֹ, וּמַעֲפַר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ נָטַל וּבָרָא אוֹתוֹ. כִּינּוּן שֶׁבָּרָא אוֹתוֹ וְעָמַד עַל רַגְלָיו, בָּאוּ כָּל הַבְּרִיּוֹת לְהַשְׁתַּחֲוֹת לוֹ.

מָה עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. נָטַל מִשָּׁם, וְהִכְנִיסוֹ לְגֵן עֵדֶן, וְעָשָׂה לוֹ עֶשֶׂר חוֹפּוֹת, כְּדוֹגְמַת עֶשֶׂר חוֹפּוֹת שֶׁעֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת לְצַדִּיקִים בְּגֵן עֵדֶן לְעֲתִיד לְבָא. וּמִלְּאֲכֵי הַשָּׂרֵת הָיוּ יוֹרְדִין וְעוֹלִין, וְעוֹשִׂים שְׂמֵחָה לְפָנָיו, וְנִתֵּן לוֹ חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה.

מָה עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? נָטַל מִשָּׁם, וְהִכְנִיסוֹ לְגֵן עֵדֶן, וְעָשָׂה לוֹ עֶשֶׂר חוֹפּוֹת, כְּדוֹגְמַת עֶשֶׂר חוֹפּוֹת שֶׁעֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת לְצַדִּיקִים בְּגֵן עֵדֶן לְעֲתִיד לְבָא. וּמִלְּאֲכֵי הַשָּׂרֵת הָיוּ יוֹרְדִים וְעוֹלִים וְעוֹשִׂים שְׂמֵחָה לְפָנָיו, וְנִתֵּן לוֹ חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה.

וּכְשֶׁיִּרְדַּ סְמַא"ל מִשָּׁמַי מְרוֹם, רָאָה מַעֲלָתוֹ שֶׁל אָדָם, וּמִלְּאֲכֵי הַשָּׂרֵת מִשְׂמָשִׁין לְפָנָיו בְּחוֹפּוֹתָיו, וַיִּרַע בְּעֵינָיו. מָה עָשָׂה. נָטַל נֶחֱשׁ כְּמִין גָּמַל, וָרֵכָב עָלָיו, וַיִּרְדַּ וּפְתָה אוֹתוֹ, עַד שֶׁעָבַר מֵאֲמַר יוֹצְרוֹ.

וּכְשֶׁיִּרְדַּ סְמַא"ל מִשָּׁמַי מְרוֹם, רָאָה מַעֲלָתוֹ שֶׁל אָדָם, וּמִלְּאֲכֵי הַשָּׂרֵת מִשְׂמָשִׁים לְפָנָיו בְּחֻפּוֹתָיו, וַיִּרַע בְּעֵינָיו. מָה עָשָׂה? נָטַל נֶחֱשׁ כְּמִין גָּמַל וָרֵכָב עָלָיו, וַיִּרְדַּ וּפְתָה אוֹתוֹ, עַד שֶׁעָבַר מֵאֲמַר יוֹצְרוֹ.

וּמָהוּ שֶׁעָבַר. רַבִּי אֶלְכָּסָנְדְּרִי אָמַר, רוּחַ זְנוּנִים נִכְנַס בְּתוֹכוֹ. רַבִּי חִזְקִיָּה אָמַר, רוּחַ הַטּוֹמְאָה הֵיטָה בוֹ, וְעָבַר מֵאֲמַר יוֹצְרוֹ. כִּינּוּן שֶׁעָבַר, נִגְלָה עָלָיו הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְגִרְשׁוֹ מִגֵּן עֵדֶן, וְגִזַּר עָלָיו עֶשֶׂר גְּזִירוֹת, וְעַל חֲתוּהוֹ

וּמָהוּ שֶׁעָבַר? רַבִּי אֶלְכָּסָנְדְּרִי אָמַר, רוּחַ זְנוּנִים נִכְנַס בְּתוֹכוֹ. רַבִּי חִזְקִיָּה אָמַר, רוּחַ הַטּוֹמְאָה הֵיטָה בוֹ, וְעָבַר מֵאֲמַר יוֹצְרוֹ. כִּינּוּן שֶׁעָבַר, נִגְלָה עָלָיו הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְגִרְשׁוֹ מִגֵּן עֵדֶן, וְגִזַּר עָלָיו

עֶשֶׂר גְּזִירוֹת, וְעַל הַנָּחֵשׁ עֶשֶׂר, וְעַל הָאֲדָמָה תִּשְׁעָה גְּזִירוֹת. נִמְצְאוּ אַרְבָּעִים חֹסֵר אַחַת, כִּנְגַד אַרְבָּעִים מְלָקִיּוֹת שֶׁנִּתְחַיֵּיב הָרֹשֶׁע בְּבֵית דִּין.

עֶשֶׂר גְּזִירוֹת, וְעַל חוֹה עֶשֶׂר גְּזִירוֹת, וְעַל הַנָּחֵשׁ עֶשֶׂר, וְעַל הָאֲדָמָה תִּשְׁעָה גְּזִירוֹת. נִמְצְאוּ אַרְבָּעִים חֹסֵר אַחַת, כִּנְגַד אַרְבָּעִים מְלָקִיּוֹת שֶׁנִּתְחַיֵּיב הָרֹשֶׁע בְּבֵית דִּין.

לְסוּף עֲשֵׂה תְּשׁוּבָה, וְקַבְּלוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּהֵיכַל שְׁעֵתָא. דְּאָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר שְׁלֹום, מֵאֵי דְכִתְיִב, (תהלים לט יג) שְׁמַעַה תִּפְלְתִי ה' וְשׁוּעַתִּי הָאֲזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תְּחַרְשׁ כִּי גַר אֲנִכִי עִמָּךְ. דְּוִד מְלָכָא אָמַר דָּא. דְּאָמַר רַבִּי בּוֹן בַּר חֲמָא, אָמַר דְּוִד, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ קָרִיב לְכָל אֵינּוֹן דְּקָרְאֵן לֵיהּ.

לְסוּף עֲשֵׂה תְּשׁוּבָה, וְקַבְּלוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּהֵיכַל שְׁעֵתָא. דְּאָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר שְׁלֹום, מֵאֵי דְכִתְיִב (תהלים לט יג) שְׁמַעַה תִּפְלְתִי ה' וְשׁוּעַתִּי הָאֲזִינָה אֶל דְּמַעְתִּי אֶל תְּחַרְשׁ כִּי גַר אֲנִכִי עִמָּךְ? דְּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר אֵת זֶה. שְׁאָמַר רַבִּי בּוֹן בַּר חֲמָא, אָמַר דְּוִד, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא קָרוֹב לְכָל אוֹתָם שְׁקוּרָאִים לוֹ.

פְּתַח וְאָמַר הָאֵי קָרְא, (שם קמה יח) קָרוֹב ה' לְכָל קוּרְאֵי לְכָל אֲשֶׁר יִקְרְאוּהוּ בְּאַמְתָּ. דְּהָא כָּל אֵינּוֹן דְּקָרְאֵן בְּאַמְתָּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרִיב לוֹן, וּמְקַבֵּל לוֹן, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבָא בְּעֵי.

פְּתַח וְאָמַר הַפְּסוּק הַזֶּה, (שם קמה) קָרוֹב ה' לְכָל קוּרְאֵי לְכָל אֲשֶׁר יִקְרְאוּהוּ בְּאַמְתָּ. שְׁהָרִי כָּל אוֹתָם שְׁקוּרָאִים בְּאַמְתָּ לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקָרֵב אוֹתָם וּמְקַבֵּל אוֹתָם, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַקֵּשׁ אֵת הַלֵּב.

וְרַעוּתָא דְּבַר נֶשׁ, חֲשִׁיב קַמִּיהּ מִכָּל קְרַבְנֵי וְעַלְוֹן דְּכָל עַלְמָא. כִּיּוֹן דְּבַר נֶשׁ שׁוּי רַעוּתִיהּ בְּתְּשׁוּבָה, לִית תְּרַעָא בְּכָל אֵינּוֹן רְקִיעֵין, דְּלֹא פְּתַח לְגַבִּיהּ. קְרַבְנָא דְּבַר נֶשׁ, בְּלִבָּא וְרַעוּתָא תְּלִיא. דְּכִתְיִב, (ויקרא ה ה) וְהִתְוֹדָה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ. (שם טז כא) וְהִתְוֹדָה עָלֶיוּ. וְכוּלָּא בְּלִבָּא תְּלִיא.

וְרַצוּנוֹ שֶׁל אָדָם חָשׁוּב לְפָנָיו מִכָּל הַקְּרַבְנוֹת וְהַעוֹלוֹת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. כִּיּוֹן שֶׁהָאָדָם שֶׁם רַצוּנוֹ בְּתְּשׁוּבָה, אֵין שַׁעַר בְּכָל אוֹתָם הַרְקִיעִים שֶׁלֹּא פוֹתַח אֵלָיו. קְרַבְנֵי שֶׁל אָדָם תְּלוּי בְּלִב וְרַצוֹן, שְׁכַתוּב וְהִתְוֹדָה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ. וְהִתְוֹדָה עָלֶיוּ. וְהַכֹּל תְּלוּי בְּלִב. רַבִּי נְחוּנְיָא בֶּן הַקָּנָה אָמַר לְחַכְמִים: כִּיּוֹן, חֲשִׁיב, אֵין קָרוֹב לְפָנָי הַמְּקוֹם כְּלָבוֹ שֶׁל אָדָם, וְנוֹחַ לְפָנָיו מִכָּל הַקְּרַבְנוֹת וְהַעוֹלוֹת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם.

רַבִּי נְחוּנְיָא בֶּן הַקָּנָה אָמַר לְחַכְמִים. כִּיּוֹן חֲשִׁיב, אֵין קָרוֹב לְפָנָי הַמְּקוֹם, כְּלָבוֹ שֶׁל אָדָם, וְנִיחָא קַמִּיהּ יוֹתֵר מִכָּל קְרַבְנֵי וְעַלְוֹן דְּכָל עַלְמָא.

כִּי שְׂיוֹשֵׁב בְּתַעֲנִית, וְיֹשִׁים לְבוֹ וְרַצוּנוֹ, הוּא מְקָרִיב קְרַבְנֵי שְׁלָם, שְׁנוּחַ לוֹ לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁמִקְרִיב לְפָנָיו חֲלָבוֹ וְדָמוֹ וְגוֹפוֹ, וּמְקָרִיב לְפָנָיו הָאֵשׁ וְהָרִיחַ שֶׁל כִּיּוֹן. וְהַלֵּב וְהַרְצוֹן נִקְרָאִים מִזְבַּח כְּפָרָה.

מֵאַן דִּיתִיב בְּתַעֲנִיתָא, וְיִשׁוּי לְבִיהּ וְרַעוּתִיהּ, אִיהוּ מְקָרִיב קְרַבְנֵי שְׁלָם, דְּנִיחָא לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּמְקָרִיב קַמִּיהּ תְּרַבִּיהּ וְדָמִיהּ וְגוֹפִיהּ, וּמְקָרִיב קַמִּיהּ אִישָׁא וְרִיחָא דְּפוּמִיהּ, וְלִבָּא וְרַעוּתָא אֲתִקְרִי מִזְבַּח כְּפָרָה. קְרַבְנֵי אֲתַפְּלַג לְכַמָּה סְטָרִין, לְכַמָּה חוּלְקִין.

הַקְּרַבְנֵי נִחְלָק לְכַמָּה צְדָדִים, לְכַמָּה חֲלָקִים. הַתַּעֲנִית שֶׁל אָדָם

תענית דבר נש אתפליג לכמה סטריין, לכמה חולקין. והקדוש ברוך הוא לא נטל מפולא, אלא לפא ורעותא.

ותרתא מלכין אינון בגופא: מוחא. ולפא. וכבדא. מוחא, אכיל מן פולא, ויהיב ללפא. לפא אכל מן פולא, ויהיב לכבדא. הכבד הוא יהיב לכולא. שגאמר, (קהלת א ט) כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא. והוא בדוגמת ים. וקודשא בריך הוא מקבילן. רית לך בכל עלמא, דקיימי קמיה, אלא תשובה וצלותא דבר נש. ואמר רבי יהודה, תלת זיני תשובה הקא בהאי קרא. תפלה. שועה. דמעה. וכלהו בהאי קרא פתיבי, (תהלים לט יג) שמעה תפלתי ה' ושועתי האזינה אל דמעתי אל תתירש.

בדהו תלתא חשיבי לפני קודשא בריך הוא, ומפולאו לא חשיב מנייהו, בר דמעה. דהא בדמעין אזלא לפא ורעותא וכל גופא. תליסר תרעין צאלין קמי קודשא בריך הוא. תפלה, דכתיב ביה שמיעה, דכתיב שמעה תפלתי ה'. שועה, דכתיב ושועתי האזינה. דמעה, לאו כהני, אלא (ד"א ע"ג) תיר מפולא, דכתיב אל דמעתי אל תתירש.

כאי בין האי להאי. רבנין דקיסרי, ורבי אלעזר בר יוסי אמר, תפלה, לזמנין דבר נש צלי צלותיה, והקדוש ברוך הוא שומע, אבל לא בעי למעבד שאילתיה, ושתיק מגיה, ולא אשגח ביה, דהא לא כתיב ביה אלא שמיעה. שועה איהו תיר מתפלה, דצווח ברעותא דלפא לקמיה מריה. ובגין דשוי רעותא תיר, כתיב ביה האזינה, כמאן דארכין אנדניה גבי ההיא מלה, ועם כל דא שתיק, ולא בעי למיעבד רעותיה. אבל דמעה, איהי בלפא

נחלקת לכמה צדדים, לכמה חלקים. והקדוש ברוך הוא לא נוטל מהכל אלא הלב והרצון. ושלישה מלכים הם בגוף: מוח, ולב, וכבד. המוח אוכל מהכל ונותן ללב. הלב אוכל מהכל ונותן לכבד. הכבד נותן לכל, שגאמר (קהלת א) כל הנחלים הולכים את הים והים איננו מלא. והוא בדוגמת ים. והקדוש ברוך הוא מקבילן.

אין לך בכל העולם שעומדים לפניו, אלא תשובה ותפלה של אדם. ואמר רבי יהודה, שלישה מיני תשובה כאן בפסוק הזה: תפלה, שועה, דמעה. וכלם כתובים בפסוק הזה, (תהלים לט) שמעה תפלתי ה' ושועתי האזינה אל דמעתי אל תתירש.

בר השלישה חשובים לפני הקדוש ברוך הוא, ומכלם אין תשובה מהם, רק הדמעה. שהרי בדמעות חולף הלב ורצון כל הגוף. שלישה עשר שערים נכנסים לפני הקדוש ברוך הוא. תפלה - שכתוב בו שמיעה, שכתוב שמעה תפלה ה'. שועה - שכתוב ושועתי האזינה. דמעה - לא כאלה, אלא יותר מהכל, שכתוב אל דמעתי אל תתירש. מה בין זה לזה? הרבנים של קיסרי, ורבי אלעזר בר יוסף אמר, תפלה - לפעמים שאדם מתפלל תפלתו והקדוש ברוך הוא שומע, אבל לא רוצה לעשות בקשתו, ושותק ממנו ולא משגיח בו, שהרי אין כתוב אלא שמיעה. השועה היא יותר מתפלה, שצווח ברצון הלב לפני רבונו. ומשום ששם רצונו יותר, כתוב בו האזינה, כמי שמרכין אזנו אל אותו הדבור, ועם כל זה שותק, ולא רוצה לעשות רצונו. אבל דמעה היא בלב ובכרצון של כל

הגוף, ומשום כך פתוב בו אל דמעתתי אל תחרש.

וחכמים אומרים, לא כל הדמעות נכנסות לפני המלך. דמעות של רגז, ודמעות של מוסר דין לחברו, לא נכנסים לפני המלך. אלא דמעות של תפלה ושל תשובה, ושמבקשים בקשה מתוך צרתם, כלם בוקעים רקיעים, ופותחים שערים, ונכנסים לפני המלך.

ששנינו, ביום שנחרב בית המקדש, כל השערים ננעלו, ושערי דמעות לא ננעלו. מה פתוב בחזקתיהו? (ישעיה לח) שמעתי את תפלתך ראיתי את דמעתך. ראיה ממש מתוך דמעות.

ועתיד לבא מה פתוב? (שם כה) ומחה אדני יהוה דמעה מעל כל פנים. יש דמעות לטוב, ויש דמעות לרע. לטוב - של יצר הטוב. של רע - של יצר הרע. על הדמעות הללו של צרה ודמעות של תפלה פתוב, (ירמיה לא) בככי יבאו ובתחנונים אובילים.

רבי פרוספדאי חלש, עאל לגביה ר' יוסי בן קסמא ורבנן, ההוא יומא, יומא דשבתא הוה. חמוניה דהוה בכי, ולבתר חייך, אדהכי דמיך. אמרו יום שבת הוא, ואסור לטלטלו, וטרחא אוחרא לא אצטריך, שבקוהו.

קם ר' יוחנן ודריש, וימת אלימלך איש נעמי ותשאר היא ושני בניה. מת אלימלך - נשארו בניה להתנחם בהם, שנשארו שני בניה להשלים את מקום אלימלך, שהיה נשמה לנשמה.

אחר כך מה פתוב? וימותו גם שניהם מחלון וכליון, רוח הקדש ורוח הטמאה. עכשו הוא שבר על שבר. הנשמה לנשמה של

וברעותא דכל גופא, ובגין כך פתיב ביה, אל דמעתתי אל תחרש.

ורבנן אמרי, לאו כל דמעין עאלין קמיה מלכא. דמעין דרוגזא, ודמעין דמוסר דין על חברו לא עאלין קמיה דמלכא. אלא דמעין דצלותא ודתשובה, ודבעיין בעותא מגו עקתא. פלהו בקעין רקיעין, ופתחי תרעין, ועאלין קמיה דמלכא.

דתנינן, ביומא דאתחרב בי מקדשא, כל תרעין ננעלו, ותרעין דדמעין לא ננעלו. מה פתיב בחזקתיהו, (ישעיה לח ה) שמעתי את תפלתך ראיתי את דמעתך. ראיה ממש מגו דמעין.

ולזמנא דאתי מה פתיב. (שם כה ח) ומחה אדני יהוה דמעה מעל כל פנים. אית דמעין לטב, ואית דמעין לביש. לטב, דיצר הטוב. דביש, דיצר הרע. על הגי דמעין דעקו, ודמעין דצלותא, פתיב, (ירמיה לא ח) בככי יבאו ובתחנונים אובילים.

רבי פרוספדאי חלש, עאל לגביה ר' יוסי בן קסמא ורבנן, ההוא יומא, יומא דשבתא הוה. חמוניה דהוה בכי, ולבתר חייך, אדהכי דמיך. אמרו יום שבת הוא, ואסור לטלטלו, וטרחא אוחרא לא אצטריך, שבקוהו.

קם ר' יוחנן ודריש, וימת אלימלך איש נעמי ותשאר היא ושני בניה. מת אלימלך, נשארו בניה, לאתנחמא בהון, דאשתארו תרין בנאי, לאשלמא דוכתא דאלימלך, דהוה נשמתא לנשמתא.

לבתר מה פתיב, וימותו גם שניהם מחלון וכליון, רוח דקודשא, ורוח דמסאבא. השתא הוא תבירו על תבירו. נשמתא לנשמתא